

Чекають змін на краще

Якось вже так сталося, що Антонівка, не надто віддалена від райцентру та ще й межує з республіканською автотрасою, деякий час була поза увагою місцевих журналістів. Враховуючи це, вирішив виправити інформаційну несправедливість і відправився у цей населений пункт, аби написати матеріал про село, його сьогоднішній день, життя і проблеми мешканців. По дорозі до Антонівки завітав у Кам'янську сільську раду, де мав зацікавлену розмову із сільським головою С. Й. Парфенюк. Вона, зокрема, розповіла, що нині в цьому селі нараховується 328 жителів, серед них – багато пенсіонерів, а також 37 дітей шкільного та 38 дошкільного віку. Тут функціонують лише ФАП, сільський клуб та орендований приватний магазин товарів першої необхідності. Приміщення початкової школи, яке стояло пустою багато років, продали.

Сільські новобудови.

На старті юні велосипедисти.

– Не секрет, що в цьому селі практично немає робочих місць, то де заробляють собі на хліб антонівці? – запитую у С. Й. Парфенюк.

– Молоді і дужі селяни, як правило, їдуть на заробітки у далеке і ближнє зарубіжжя, в промислові регіони України. Окремі знайшли роботу в Березному, Кам'янці, Костополі. А всі інші працюють на своїх земельних частках-паях, вирощують зернові, картоплю, буряки, утримують на своїх обійстях худобу, свиней, птицю. Ось з цього і живуть.

Зі слів сільського голови, нині виготовляється генплан забудови Антонівки. Це, можливо, у майбутньому дасть поштовх для піднесення села. Зокрема, планується виділяти земельні ділянки не тільки під будівництво житла, вони виставлятимуться на аукціон. Є надія, що в село придуть серйозні інвестори і біля поживленої автотраси збудують автозаправку. Якщо так станеться, то будуть відчутні надходження у сільський бюджет. Місцева влада сподівається, що можливо, знайдуться підприємці, які придбають чи візьмуть в оренду приміщення колишньої ферми і там налагодять якийсь виробництво, що забезпечить нові робочі місця і поповнюватиме місцевий бюджет.

Після розмови з С. Й. Парфенюк наша редакційна «Нива» помчала асфальтковою в Антонівку, яка зустріла нас зеленню садів, привітними вікнами осель і майже безлюдною центральною вулицею. Лише біля місцевого мага-

познайомився з багатьма працюючими і талановитими його жителями, побував у їх привітних оселях. Незважаючи на економічну скруту, антонівці наполегливо знаходять шляхи до виживання, окремі з них побудували сучасні двоповерхові оселі, а у хатах, зведених ще раніше, пороблені євроремонти, вони облаштовані гарними вишуканими сучасними меблями, на підвірях панує чистота і порядок, веселково вирають квіти.

Чимало душевного задоволення мені принесла зустріч з матір'ю-героїнею О. Ф. Омелянчук, яка разом зі своїм чоловіком Миколою Івановичем виховала восьмеро синів і доньок, які їм подарували 26 внуків та 11 правнуків. Це працювате і порядне подружжя вже відзначило золоте весілля.

– Ой, як радісно, весело і гарно було в той день у нашій хаті, – схвилювано говорить Ольга Федорівна. – До нас прийшли і приїхали діти, внуки та правнуки. Було всього близько шістдесяті осіб. Скільки приємних вітальних слів ми почули з чоловіком за святковим столом, ми відчули справжню любов до нас рідних, повагу і шану друзів та знайомих.

Непересічною і талановитою особистістю зарекомендував себе А. П. Дибач, який до виходу на пенсію працював інженером з техніки безпеки місцевого колгоспу, згодом землевпорядником в сільраді. Але одночасно він вільний від роботи час віддавав живопису. Його картини демонструвалися на районних творчих виставках, а чимало з них нині прикрашають затишний дім Анатолія Петровича. До речі, коли я ступив в його оселю, то був приємно вражений. Адже такий сучасний євроремонт не завжди побачиш навіть у міських квартирах. І вся оця

Студентка РДГУ Ірина ДИБАЧ.

малює олією, аквареллю і олівцем, вражає досконалістю і художньою витонченістю виконаною нею різьба по дереву.

Своїми невтомними руками і щоденними стараннями створює власний добробут та благополуччя молоде подружжя Катерина Юріївна та Юрій Володимирович Ковтуни. Дружина працює на Яринівській молокобазі, а чоловік регулярно їздить на заробітки. Це дало їм можливість збудувати гарний двоповерховий сучасний котедж, в якому нині вони щасливо мешкають разом зі своїми симпатичними дітками Олечкою, Тетянкою і Назарчиком.

Гарно господарює і сумлінно трудиться сім'я Василя Григоровича та Людмили Євгенівни Рубелів. Господиня дому працює у Костопільській лікарні, а її чоловік займається власним господарством, адже родина має більше двох гектарів земельного паю, на яких вирощують сільгоспкультури. Для цього зокрема застосовують два власні трактори та причіпний інвентар. Батькам у всьому активно допомагають їхні діти-сини, випускник автотранспортного коледжу Євген, студент НУВГП Михайло та донька десятикласниця Ірина.

Евген, Михайло та Ірина Рубелі.

О. Ф. ОМЕЛЯНЧУК з внуками Марією, Діаною та Едуардом.

зину стояв невеликий гурт чоловіків, які, напевно, ділилися новинами. А ще на асфальтівці, вкладеній ще у далекі радянські часи, гасали велосипедами діти, часом проходили дорослі. А переважна більшість людей займалася своїми буденними справами на подвір'ях, городі та в полі. З приємністю хочу зазначити, що за кілька годин перебування в цьому невеликому селі я

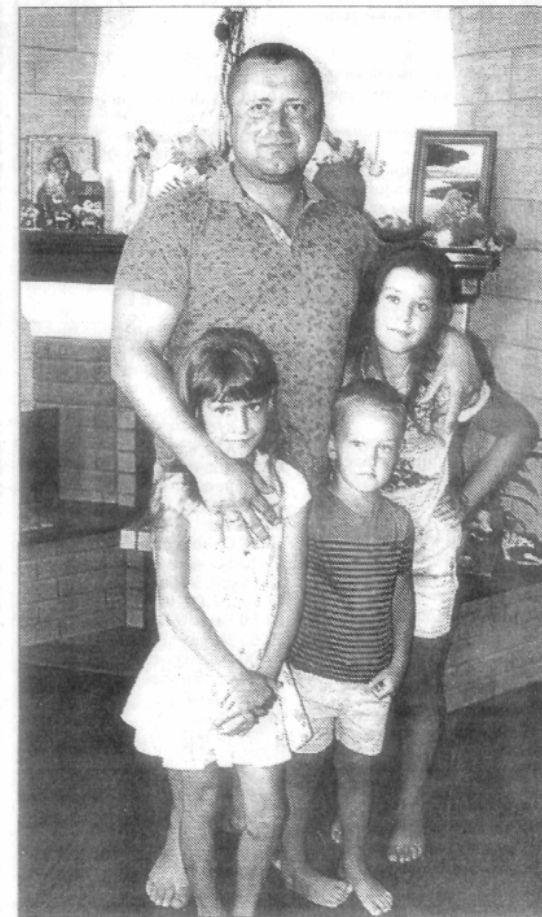
краса, затишок, сучасна естетика створені вмілими руками і талантом господаря дому. Разом з дружиною Людмилою Олексіївною він виховав чудових доньок Катерину, Оксану та Ірину, яка нині навчається на художньо-педагогічному факультеті РДГУ, де опановує спеціальність «Декоративно-прикладне мистецтво». Йї сповна передався талант тата, адже дівчина гарно

У цей день мені пощастило зустрітися ще з багатьма іншими привітними, трудолюбивими і гостинними антонівцями. У приємних розмовах з ними я не почув якогось розчарування чи тривоги, навпаки вони сподіваються, що в їх рідне село якнайшвидше прийдуть зміни на краще. Тож і я їм щиро бажаю цього.

Павло РАЧОК.

Завідуюча ФАПом А. В. ВАЩУК.

Ю. В. КОВТУН зі своїми дітками.